

telsesvalg, vi kan ganske simpelt lade Rigsdagen afgøre, hvorvidt vi skal have Forandringer i Grundloven eller ej. Jeg maa ikke bruge Ordet „usømmelig“, men jeg ser nu paa Sagen saaledes, at man er gaaet frem paa en efter min Opfattelse alt andet end regelmæssig Maade. Og skal vi blive ved i det samme Spor, skal Dagsordenens Bestemmelse tilsidesættes — hvad jeg jo paaastaar vil blive Tilfældet —, bliver det hele saa meget mere usmageligt og saa meget mindre værdigt for Vedtagelsen af Grundloven.

Formanden: Jeg maa gøre opmærksom paa, at Tinget har givet sit Samtykke til, at Forretningsordenens Paabydende om, at der skal hengaa to Dage mellem Forelæggelsen og 1. Behandling, fraviges.

la Cour: Jeg ved meget godt, at Tinget har givet sit Samtykke til at gaa udenfor Forretningsordenen, og jeg er overbevist om, at den højtærede Formand ogsaa i Morgen vil forlange Tingets Samtykke til at gaa udenfor Forretningsordenen. Jeg benægter det ikke, men jeg siger, at det er imod Forretningsordenen, og jeg synes ikke, at den højtærede Formand kan sige, at jeg dèr har sagt for meget.

Konseilspræsidenten (Zahle): Jeg havde troet, at et af Tingets Medlemmer vilde tage Ordet. For vel rettede det ærede Medlem formelt sine Anker mod Ministeriet, men det, det ærede Medlem ankede over, var jo i Virkeligheden en Sag, som angaar det høje Landsting, og hvis Varetagelse er i det høje Tings og dets Præsidioms Haand. Behandlingsmaaden af et Forslag er et rent Rigsdagsanliggende, som Ministeriet ingen Indflydelse har paa. Ministeriet kan udtale Ønsker, men har ingen Magt til at træffe Bestemmelse desangaaende.

Saa beklagede det ærede Medlem sig over, at der havde været et Fredsvalg her i Landet. Jeg synes ikke, at det ærede Medlem har nogen Grund til at beklage sig over dette, medmindre han har ønsket i dette Øjeblik at fremkalde en Strid i det danske Folk og har savnet Evne til at fremkalde den, fordi der ikke er tilstrækkelig Sangbund for en Strid i Folket nu. At man har kunnet gennemføre et Fredsvalg, er jo Udtryk for en Enighed i Nationen, som det forekommer mig maa glæde enhver. Hvis ikke Vælgerne vilde have haft Fredsvalg, kunde der ikke være blevet Fredsvalg.

Jeg lagde Mærke til en enkelt Ytring i det ærede Medlems Tale — men det var vel en ren Fortalelse —, hvor han sagde, at der var kommet en Bestemmelse ind om Fredsvalg. Der er naturligvis ikke sat nogen Bestemmelse ind i Grundloven om, at der skulde være Fredsvalg. Der er fra ledende Politikeres Side udtalt Ønske om, at Vælgerne vilde gennemføre dette Valg som Fredsvalg, og dette Ønske har fundet sjældnen enstemmig Genklang i Befolkningen. Derfor er det lykkedes at gennemføre det som Fredsvalg.

Det ærede Medlem mente, at det var hensynsløst overfor Landstinget, at disse Valg var faldet om Foraaret. Jeg maa dertil sige, at i dette Landbrugsland er det Skik og Brug, næsten fast Praksis, at Valgene falder om Foraaret. En enkelt Gang har vi haft Vintervalg, men det har Befolkningen ikke set paa med Venlighed. Jeg synes, at Foraartiden er den Tid, man helst vil have Valg her i Landet.

I 1866 blev der givet Bekræftelsesrigsdagen en længere Frist til Grundlovsforslagets Behandling, siger det ærede Medlem. Men det var egentlig ikke saa underligt, thi det var fornødent den Gang, idet der stod en heftig Strid om det daværende Grundlovsforslags Gennemførelse, medens det her er saaledes, at der i den danske Rigsdag og den danske Befolkning er saa godt som Enstemmighed om Gennemførelsen af det Grundlovsforslag, som her foreligger til Behandling, og det giver jo en god Grund til at gennemføre det hurtigt. Naar der af Ministeriet er udtalt Ønske om, at Sagen maatte blive fremmet hurtigt, er det, fordi det forekom Ministeriet, at det var smukt, om Grundlovsforslagets endelige Vedtagelse i Rigsdagen og Stadfastelse af Kongen, altsaa dets Ophøjelse til Lov, kunde finde Sted den 5. Juni, og det er kun under Forudsætning af, at begge Tings Flertal deler dette Ønske, at der, i *Henhold til Forretningsordenen*, træffes Bestemmelse om hurtig Fremme af Forslaget. Jeg anbefaler vedblivende, at dette sker, men det ligger i det høje Tings Haand, om det i *Henhold til Forretningsordenen* vil fremme Forslaget uanset Fristerne eller vil overholde disse.

la Cour: Den højtærede Minister sagde, at der var Enstemmighed om at gennemføre dette Grundlovsforslag. Ja, det er, som man tager det. Jeg har hørt mange, der har en helt anden Anskuelse; men de, som ikke synes om dette Grund-